

Sfântitul Mucenic DANIEL SYSOEV a cărui patrie a fost întotdeauna în Rai

Doriți să cunoașteți mai multe despre un bărbat care a botezat mai mult de 80 de musulmani și a murit de o moarte violentă la 35 de ani?

Am devenit creștin practicant în anul 2010.

Cu aproximativ trei-patru ani înainte de asta, eu, pe atunci o persoană complet secularizată, mergând prin centrul Moscovei, m-am oprit lângă magazinul bisericesc al unei parohii. M-am oprit doar pentru că privirea mi-a fost atrasă de o carte cu copertă verde al cărei titlu era, *Căsătoria cu un musulman*. Era scrisă de Părintele Daniel Sysoev. M-a impresionat în acel moment cât de direct, sincer și fără compromisuri vorbea autorul despre un subiect atât de dificil.

Mult timp după aceea, am privit Biserica Ortodoxă Rusă prin prisma acestei cărți și a autorului ei: Mi s-a părut că toți preoții din Biserica Ortodoxă Rusă sunt ca acest Daniel Sysoev și că fiecare dintre ei vorbește tot atât de sincer, direct, și deschis, așa cum proceda el când aborda teme complicate.

Abia patru ani mai târziu, începând viața mea în Biserică, am descoperit că nu toată lumea din Biserica Ortodoxă este atât de uniformă și de nezdrunțat, așa cum ea apare cuiva din exterior care nu este confruntat cu realitatea Bisericii. Pentru mine, de exemplu, această carte a Părintelui Daniel Sysoev, în care vorbește direct despre perspectiva ortodoxă asupra islamului, fărăocolișuri, fără a ascunde nimic, mi-a fost suficientă pentru a mă umple de ortodoxie.

Nu aveam nevoie de ore petrecute la o cafea, la baluri, cluburi de film sau la alte distracții folosite pentru a atrage tinerii în Biserică prin așa numitele „misiuni”. Trăim într-o lume în care divertismentul este regulă. Nu este necesară o astfel cale. După cum spune Părintele Serafim (Rose), este ca și cum am trăi într-un Disneyland uriaș. Nu ne luăm foarte în serios; nu îi luăm pe alții în serios. Este ca și cum ne jucăm mereu - nu trăim cu adevărat, ci ne jucăm: cu propriile noastre vieți, cu soarta noastră, cu destinele altora. Nu ne vedem ca persoane și nu îi

vedem pe alții ca persoane. Dar Părintele Daniel i-a perceput pe ceilalți ca persoane, create după chipul lui Dumnezeu.

El spunea: „*Iubim oamenii ca pe chipul lui Dumnezeu, în ciuda răului din ei, nu împreună cu acesta.*” Părintele Daniel a repetat foarte des că trebuie să iubim omul și să nu iubim înșelările de care este îmbolnăvit. El a spus că nu suntem obligați să respectăm amăgirile altora: trebuie să-i iubim pe musulmani și nu islamul. Trebuie să-i iubim pe budiști și nu budismul. Trebuie să-i iubim pe romano-catolici și nu catolicismul. Trebuie să iubim ucigașii și nu ceea ce fac ei.

Părintele Daniel i-a muștră pe aceia, chiar pe episcopii care cred că musulmanii pot fi mântuiți, ca și creștinii, pentru că Hristos a spus: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața: nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine. **Aceasta este ceea ce Părintele Daniel ne-a învățat: să separăm păcatul de cel păcătos. Trebuie să urâm păcatul și să-l iubim pe păcătos.** Părintele Daniel a înțeles acest lucru.

Taina Mărturisirii se bazează pe această înțelegere: nu se identifică persoana cu păcatul de care este otrăvită. Când mergem la Sfânta Spovedanie, mărturisim că am făcut ceva rău. Ne pocăim pentru aceasta și o mărturisim. Astfel, putem să evaluăm acțiunile noastre. Unele dintre ele sunt rele, altele sunt bune. La scaunul Spovedaniei nu mărturisim: „Sunt un om rău!” Ci spunem: „Această faptă pe care am comis-o este rea. Nu mai vreau să mă identific cu ea; Vreau să mă schimb; Vreau să devin mai bun; Vreau să devin o persoană diferită”. Adică, în timpul Mărturisirii, ne distanțăm de cuvintele, acțiunile și gândurile noastre păcătoase care apar în noi sau pe care le înfăptuim.

Dacă această regulă ni se aplică nouă, de ce nu o aplicăm și altor persoane? De ce nu putem separa alte persoane de cuvintele și faptele lor, numind pe unele bune și pe altele rele? De ce?

Adesea, când spuneți într-o dezbatere că cineva a făcut ceva nedrept, a acționat într-un mod greșit undeva, oamenii, adaptați la lumea umanistă și care cred că nu există Adevăr, ci doar păreri și că fiecare este corect în felul său, să o percepi ca pe un atac la adresa sinelui tău propriu.

Astfel de oameni cred că nu există Adevăr, ci doar „adevăr” și toată lumea îl are: eu am propriul meu adevăr și voi aveți propriul vostru adevăr. Ei bine, totul este minunat! Așa cum se spune. Acești oameni nu înțeleg ce este Adevărul: drept, etern, neschimbat. Ei nu înțeleg ce este binele și ce este răul. Și Adevărul – este

Bunătatea (adică Hristos - n.tr.).

„Adevărul” („Истина”, „Istina” în rusă), după cum au subliniat filosofii noștri, este derivat din cuvântul „естина” („estina”), adică este acela care există. Iar minciuna este aceea care nu există. Prin urmare, Adevărul este legat de existență; este legat de viață. Iar minciuna este legată de neființă; este legată de moarte.

Oamenii vremurilor moderne nu înțeleg acest lucru. Ei nu înțeleg ce este logica formală și că o putem folosi pentru a conștientiza Adevărul. Oamenii moderni nu au capacitatea de a judeca. De fiecare dată când încercăm să numim negru negru sau alb alb, ei ne spun: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”. Însă trebuie să înțelegem că există judecata - atunci când judecăm persoana în sine. Și există discernământ. Este atunci când spunem că această faptă sau aceea, acest sau acel cuvânt, este rău. Nu contează cine l-a spus, chiar dacă este vorba despre Președintele Vladimir Putin sau ultima persoană fără adăpost din Federația Rusă. Nu contează absolut deloc.

În acest caz, judecăm, nu condamnăm, deoarece există judecată și există condamnare, iar judecata este o operație logică. Există trei categorii de logică: concept (noțiune abstractă n.tr.), judecată și deducție. Pentru a cunoaște Adevărul, trebuie să puteți gândi corect. Fără asta, nu veți ajunge nicăieri. Dar oamenii moderni, negând posibilitatea judecării corecte între bine și rău, se reduc pe ei înșiși la nivelul fiarelor necuvântătoare iraționale.

Oamenii sunt creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este rațional. Pentru că suntem creați după chipul lui Dumnezeu, asta înseamnă că suntem și persoane raționale. Prin urmare, putem gândi și face judecăți corecte despre bine și rău și putem deosebi adevărul de minciună. După cum spunea profetul Isaia: *„Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!”* (Is, 5, 20)

Părintele Daniel Sysoev avea această sete de Adevăr. El a înțeles ce este binele și ce este răul. Nu a conceput Teologia Ortodoxă ca o filozofie ortodoxă, ca un prilej pentru amăgire. Nu. El a luat totul în serios. El a înțeles ce este Biserica și că mântuirea este posibilă numai în ea. El a înțeles că pentru a fi mântuiți, trebuie să fim în interiorul Bisericii și trebuie să cunoaștem bine credința noastră pentru a ne construi viața în conformitate cu ea. El cunoștea Sfintele Scripturi, canoanele

Bisericii, viețile sfinților și excepțional de bine textele liturgice la care a făcut constant referire ca fundament al poziției sale.

Părintele Alexei Limarev, colegul Părintelui Daniel la Seminarul Teologic de la Moscova, își amintește: *„Iubeam teologia, dar puțini s-ar putea lăuda că știu învățăturile Sfinților Părinți. Daniel le-a cunoscut. Acesta este motivul pentru care mulți studenți l-au iubit”*. Aceasta este ceea ce l-a deosebit pe Părintele Daniel: Soliditatea poziției sale. Nu a vorbit niciodată ca de la el însuși. Cunoștea bine Sfintele Scripturi. El citea întreaga Biblie în timpul Postului Mare. A ajuns până la ora 15:00 în fiecare miercuri și vineri, așa cum prescrie Typikonul. Purta mereu sutana.

Suntem întotdeauna stânjeniți de credința noastră. Ne este jenă să ne închinăm înainte de a mânca când suntem într-un loc public. Dar Părintele Daniel nu era niciodată stânjenit. Fiind într-un loc public înconjurat de oameni asemănători, el se ridica și începea să cânte rugăciuni înainte de a mânca. Cânta tare. Mulți oameni chiar îl aplaudau.

A continuat constant să participe la tot felul de programe de radio și TV, unde a abordat subiecte extrem de dificile și a apărat fără compromisuri Adevărul. El a subliniat că creștinii ortodocși trebuie să profite întotdeauna de orice ocazie care apare, să meargă la emisiunile de televiziune și radio și să folosească aceste prilejuri pentru a predica, pentru a înfăptui lucrarea unor misionari. Odată, Părintele Daniel a spus că unul dintre programele la care a participat, a obținut cele mai mari calificative ale anului.

Părintele Daniel nu s-a conformat vederilor liberale ale lumii, nu a fost necesar să se adapteze nimănui, nu a încercat să placă cuiva. El a mărturisit totul așa cum este, așa cum învață Sfinții Părinți, așa cum este scris în Sfintele Scripturi, iar acest lucru a trezit interes. Părintele Daniel a spus în cadrul unei emisiuni televizate:

„S-a vorbit mult despre drepturi, dar, din câte am înțeles, primul drept pe care îl are o persoană este dreptul de a trăi. Știm că Dumnezeu ne dă viață. Mărturia Sa despre homosexualitate este cunoscută. Există trei păcate de neiertat, pentru care Dumnezeu distruge complet națiunile: crima legalizată, homosexualitatea legalizată și vrăjitoria legalizată. Sodoma și Gomora au fost șterse de pe fața Pământului, Insula Phuket a fost inundată de un tsunami, orașul New Orleans a

fost inundat de un uragan datorită pregătirilor pentru o paradă gay. De ce urâți atât de mult Moscova? De ce vreți să distrugeți întregul nostru popor?"

Mama Părintelui Daniel a spus că viitorul Părinte Daniel s-a arătat a fi ca un adevărat ascet încă din clasa I. Profesorul l-a chemat pe Daniel la tablă și în fața întregii clase a început să-l batjocorească, spunând: „Știați, copii, că avem un credincios aici?” „Pariez că știi câteva rugăciuni, Daniel? Și te duci la biserică?” Și în fața întregii clase, în timp ce toată lumea râdea, viitorul Părinte Daniel a spus imediat: „Da, sunt un credincios. Cred în Dumnezeu. Spun rugăciuni și merg la biserică”.

Mulți oameni ne povesteau că până la sfârșitul URSS nu exista batjocorirea credinței, nu existau persecuții împotriva religiei. Dar vedem din viața Părintelui Daniel că nu este deloc așa, ci este o minciună.

În această perioadă, Părintele Daniel a experimentat moartea clinică: El și-a văzut sufletul părăsind trupul și a văzut un înger care i-a poruncit să se întoarcă înapoi în trupul său. Poate din cauza acestor împrejurări, de care viața Părintelui Daniel a fost plină, din cauza acestor încercări, nu s-a simțit acasă pe Pământ.

Părintele Daniel a învățat odată: „*Drept aceea am urât viața, căci rele sunt cele ce se fac sub soare; și totul este deșertăciune și vânare de vânt*” (Eclesiastul 2, 17). Lucrurile pe care le face un om sub soare sunt toate respingătoare. Sunt absolut lipsite de sens, iar oamenii care își leagă viața de această lume sunt proști. Locul omului nu este aici! Este uimitor. De ce devine omul respingător pentru un alt om? Întrucât el nu este din această lume. Vedeți? Nu este rău pentru peștele din apă, dar este rău pentru omul de pe Pământ. De ce? Pentru că patria lui nu este aici.

Unul dintre cele mai importante subiecte ale Părintelui Daniel a fost *uranopolitismul*. Este un termen grecesc, „uranopolitism”, care este alcătuit din două cuvinte: „uranos” - Cer și „polis” - stare civilă. Este un termen patristic. Părintele Daniel nu a inventat nimic. El a întâlnit acest termen la Sfinții Părinți și a început să-l folosească. Părintele Daniel a vorbit împotriva patriotismului și naționalismului și chiar împotriva patriotismului ortodox și a naționalismului ortodox. El a spus că în timpul Botezului ne naștem a doua oară; suntem născuți în viața veșnică; suntem născuți pentru viața duhovnicească. Prin

urmare, am murit pentru această lume care zace în păcat; care zace în rău.

După cum spun Scripturile: *„Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el; pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”* (I Ioan 2, 15-17).

Părintele Daniel a spus în mod constant că creștinii ortodocși sunt uranopolitani. Adică suntem cetățeni ai Israelului Ceresc, ai Ierusalimului Ceresc. Suntem doar pelerini și străini aici pe Pământ. Nu ar trebui să ne atașăm de nimic.

Uranopolitismul este un punct cheie foarte important în predicile Părintelui Daniel. Este chiar mai important decât expunerea despre islam și a altor înșelări și erezii. Prin urmare, prima postare pe care Părintele Daniel a făcut-o pe pagina sa de Jurnal live a fost despre uranopolitism. Iar ultima postare făcută de Părintele Daniel, cu doar câteva ore înainte de moartea sa, a fost tot despre uranopolitism. Prin urmare, aș susține că uranopolitismul este firul de aur care se desfășoară pe parcursul întregii vieți a Părintelui Daniel Sysoev.

Aș dori să-mi încheieți narațiunea cu cuvintele Părintelui Alexei Limarev, care a spus despre Părintele Daniel, *„În viață, frate iubit, ai fost un zelot neliniștit și nu puteai muri în pace; prin urmare, fie să primești de la Domnul cununa slavită a unui mucenic!”*

Ludmila Esipenko

2/12/2020

Ludmila Esipenko. Hieromartyr Daniel Sysoev, Whose Home Was Always in Heaven